

ilu peale, kuhu ta loodab tuulutama minna, kui jälle nature toibuma hukab; ja üks raske haige, kellel enam elulootust südames ei ole, unustab walud ja piinad, taewa rõemust ette maitsedes, mis luulemisse väel tema waimu silma ees nähtawalle töusevad. Mida noorem, tugewam ja elawam meie waim on, seda selgemalt paistavad fölik luulemisse fujud, mis meie hinges sünniwad.

Uga luulemise vägi rõib meile ka ažju ette maalida, mis meie jal ei ole näinud ega kuulnud, ja mis kogonist maapealsetes nähtavas ilmas leida ei ole. Sejugused walefujud, kui: sarwilised hobused, tiivabega situd, laheninaga inimesed, sulgis kalad, neljajalgsed linnud, ehk puud, mis õunade asemel worteristi kasvatajad — on fölik üsna petused. Kesk nõndasugusid luulemise walefujusi töeks arvab, se petab iseennast väga. Kesk lapsepõlvvel midagi imeliku ehk koledat lugu teise suust kuuleb, rõib seda hõlpsalt endale hirmutuseks sünnitada luulemisse väel, kialte, kui ta kartlik on. Sest kuulduud lugu astub seal, kui sündind juhtumine silma ede.

Looja tarkus on luulemise väge meile seels kinniinud, et meie waim jal mõteteta ei pidand seisma, vaid ka seal, kus meie tööta seisame, ehk sesugust näputööd walmistame, mis mõtlemist ei tarwita, endale kaunist osawiidet nõiks walmistada. See, kes teiste kasuks hääd tööd toimetab, pidi Looja tahtmisist mööda juba enne õnneliku rõemu tundma, kui

töö walmis saab. Uga et inimene Jumala armu andeid õigel tombel ei oska pruulida, sellepäras tpruugib ta ka luulemise väge sagedast endale fahjult. Tema waewab ennast etteaeugu wiletsuste fujudega, mis tulerval päivil arvab tulema, ehk koormab ennast mööda läinud raske tundidega. Jah, ta sünnetab endale hirmu ja kartust niisugustest luulemisse valefujudest, mis kogonist rõimalikud ei ole. Seie kohta tulewad fölik tühjad rahva suus liikuwad lorid arvata, mis

Tontidest, Kodukäijatest ja nähtawaist Waimudest räägitalse, keda ebausk sin ja seal avatikus arvab saama. Mõnda arvatallse neid kartuse läbi sündinud walefujusti, kiriku ja matuse kohtase ligidal föige rohlemast liikuma. Mitu ebauslilud rumalad ei usalda pimedas nimetud kohtadesse minna, ega üksi surnu juure jäada. Mõned ei tohi pimedas üksi tua ulse ette astuda, ehk wärisevad juba toas, kui nad midagi fogemata kolmad öösel kuulevad. Juhtuks neid sedagi rõerast öösel fogemata õnnetusel abiks lutsuma, nemad ei julgeks toast välja minna. Üks ebauslil kartlik inimene, kes pimedas mettast läbi lähääb, saab mitufümmend korda puid ja muid kändusi würaastuseks arwoma, kellele tema luulemisse väel sarwed ja tulipõlewad silmad pähä loob. Sarwed olid läharad oksad, ja põlewad silmad pimedas hiligaw mädanend puu.